

Sygnatura akt VI K 77/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Renata Salwach

Protokolant Krzysztof Kocher

przy udziale Prokuratora Jerzego Szlachty

po rozpoznaniu dnia 01 czerwca 2016 roku sprawy karnej

T. N. ur. (...)

w S.

syna J. i A. zd. N.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 07 maja 2015 roku w K. województwa (...) na terenie Zakładu Karnego znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza Służby Więziennej M. J. podczas i w związku z pełnieniem przez wymienionego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

II. W tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I groził M. J. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się uprzednio będąc prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 26.09.2006 roku o sygn. akt II K 174/06 za ciąg przestępstw z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, za który to czyn wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a którą to karę odbył w ramach kary łącznej 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 03.10.2006 roku o sygn. akt II K 217/08 w okresie od dnia 19.04.2006 roku do dnia 16.10.2006 roku, od dnia 16.10.2006 roku do dnia 24.01.2007 roku, od dnia 19.01.2009 roku i odbywa nadal do dnia 12.10.2020 roku

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego T. N. uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów i za to:

a) za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku na podstawie art. 226 § 1 kk wymierza mu 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności;

b) za czyn opisany w punkcie II części wstępnej wyroku na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierza mu 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu za zbiegające się przestępstwa karę łączną w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. Ś. 885,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych wydatki poniesione w sprawie zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

VI K 77/16

UZASADNIENIE

W oparciu o wyniki przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny.

Pokrzywdzony M. J. jest funkcjonariuszem Służby Więziennej w Zakładzie Karnym w K., gdzie jest zatrudniony na stanowisku oddziałowego działu ochrony.

Oskarżony T. N. od 2006 roku odbywa karę pozbawienia wolności, a od maja 2013 roku jest osadzony w Zakładzie (...) w K., gdzie odbywa karę w systemie terapeutycznym, w ramach którego jest poddany terapii indywidualnej oraz terapii uzależnień.

W dniu 7 maja 2015 roku M. J. razem z oddziałowym S. G. wyprowadzali osadzonych na terapię. Przy wyjściu z celi oskarżony T. N. nie chciał się poddać kontroli pobieżnej, której przeprowadzenie zarządził pokrzywdzony M. J. i zaczął znieważać funkcjonariusza słowami powszechnie uznanymi za obelżywe: „spadaj (...) cwelu, nic mi nie możesz zrobić pajacu”. Oskarżony cytowane wyżej słowa wypowiadał wobec pokrzywdzonego wielokrotnie. Tego samego dnia, w czasie doprowadzania na rozmowę do psychologa, T. N., przechodząc obok asystującego przy tej czynności funkcjonariusza M. J., ponownie zaczął znieważać pokrzywdzonego słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe: „debilu, chuju, (...) cwelu”, a nadto zwrócił się do niego słowami: „ciekawe, czy będziesz taki mądry, jak się spotkamy na wolności”. Słowa te zostały odebrane przez pokrzywdzonego jako groźba popełnienia na jego szkodę przestępstwa i wzbudziły u M. J. obawę, że oskarżony, po wyjściu na wolność, zapowiedź swą będzie chciał zrealizować.

W związku z zaistniałym zdarzeniem skierowano przeciwko oskarżonemu wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej.

dowód:

zeznania świadków M. J. k.14-15, 17-18, S. G. k. 11, 17, P. J. k.12, 17, B. L. k.10, 16,

kopia wniosku o wymierzenie kary dyscyplinarnej k.29.

Z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii wynika, że oskarżony T. N. nie jest chory psychicznie obecnie i nie był chory psychicznie w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów. Oskarżony nie jest też upośledzony umysłowo. U oskarżonego biegli rozpoznali natomiast zaburzenia osobowości o typie osobowości dys socjalnej, z cechami paranoicznymi oraz zespół uzależnienia od substancji psychoaktywnych. Powyższe cechy osobowości oskarżonego sprzyjają (zwłaszcza w sytuacjach konfliktowych, subiektywnie trudnych) dekompensacjom emocjonalnym z zaburzoną oceną sytuacji i kontrolą własnego postępowania. Do takiej dekompensacji doszło w okresie objętym zarzutami. Zdaniem biegłych z powodu dekompensacji emocjonalnej tempore criminis na podłożu zaburzonej osobowości podejrzanego miał on ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 kk.

dowód:

opinia sądowo – psychiatryczna k.107-120.

Oskarżony T. N. był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie, między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 26.09.2006 roku sygn. akt II K 174/06 za ciąg przestępstw z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na

karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 03.10.2008 roku sygn. akt II K 271/08 w okresie od dnia 19.04.2006 roku do dnia 16.10.2006 roku, od dnia 16.10.2006 roku do dnia 24.01.2007 roku i od dnia 19.01.2009 roku do chwili obecnej (według obliczenia kary do dnia 12.10.2020 roku). Oskarżony był również karany za czyny z art. 226 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 19.10.2010 roku sygn. akt II K 1580/09 na karę łączną 3 miesięcy pozbawienia wolności.

dowód:

informacja K. k.137-138,

odpisy wyroków wraz z danymi o odbyciu kary k.55- 57.

Sąd zważył co następuje.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia zarzucanych mu występów nie budzą wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się przede wszystkim na relacji pokrzywdzonego M. J. oraz naocznego świadka zdarzenia S. G., którzy wzajemnie zgodnie opisali okoliczności zajścia, a przede wszystkim zachowanie oskarżonego, który w czasie wykonywania przez funkcjonariusza Służby Więziennej M. J. obowiązków służbowych polegających na doprowadzaniu osadzonych ma terapię i rozmowę z psychologiem, znieważał pokrzywdzonego słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe oraz wypowiedział w stosunku do niego słowa zawierające w swym przekazie groźbę popełnienia na jego szkodę przestępstwa. W zeznaniach złożonych do protokołu przesłuchania w charakterze świadka M. J. dokładnie przytoczył obelżywe epitety, jakich pod jego adresem użył osadzony T. N. oraz zacytował treść wypowiedzi oskarżonego, która w jego odczuciu była groźbą popełnienia na jego szkodę przestępstwa: „ciekawe, czy będziesz taki mądry, jak się spotkamy na wolności”. Okoliczności te M. J. potwierdził przed Sądem. Bezpośrednim świadkiem przedmiotowego zdarzenia był S. G., który w tym czasie pełnił służbę razem z M. J., a który potwierdził, że T. N. najpierw zaczął wyzywać M. J. słowami wulgarnymi, a następnie skierował do w/w słowa: „ciekawe, czy będziesz taki cwany, jak się spotkamy na wolności”. Podkreślić należy, że groźby i wyzwiska wypowiedziane przez oskarżonego pod adresem funkcjonariusza M. J. słyszał także P. J., który pracuje jako wychowawca na oddziale terapeutycznym, gdzie jest osadzony T. N., a który w czasie przedmiotowego zdarzenia przebywał na terenie oddziału, w swoim pokoju służbowym. W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw, by kwestionować wiarygodność powołanych wyżej świadków, tym bardziej, że o incydencie tym pokrzywdzony niezwłocznie powiadomił swojego przełożonego B. L. – kierownika działu ochrony, a w związku z zaistniałym zdarzeniem przeciwko T. N. sporządzono wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej.

Treścią groźby karalnej z art. 190 § 1 kk jest zagrożenie innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Podkreślić należy, że groźba ta nie musi być wyrażona dosłownie - groźba może być wyraźna lub dorozumiana, jej forma nie ma znaczenia i może przejawiać się w każdym zachowaniu, które w zamiarze sprawcy ma być zrozumiane jako groźba popełnienia przestępstwa i rzeczywiście ten skutek osiąga. W rozpoznawanej sprawie, dla prawidłowej interpretacji treści słów wypowiedzianych przez oskarżonego, uwzględnić należy kontekst sytuacyjny, w jakim słowa te zostały użyte. W zaistniałej sytuacji nie tylko pokrzywdzony, ale i świadkowie S. G. i P. J., trafnie zinterpretowali słowa oskarżonego „ciekawe, czy będziesz taki mądry, jak się spotkamy na wolności”, jako zapowiedź popełnienia na jego szkodę przestępstwa. Podkreślić należy, że groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Przemawiają za tym okoliczności zdarzenia, a zwłaszcza fakt, że oskarżony odbywa obecnie długoterminową karę pozbawienia wolności za przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu, a i w czasie odbywania kary pozbawienia wolności dał się poznać jako człowiek porywczy i nieobliczalny.

W świetle powyższych dowodów Sąd uznał, że oskarżony działaniem swoim wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych mu występów z art. 226 § 1 kk i art. 190 § 1 kk.

Przestępstwa z art. 190 § 1 kk oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 26.09.2006 roku sygn. akt II K 174/06 za ciąg przestępstw z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 03.10.2008 roku sygn. akt II K 271/08 w okresie od dnia 19.04.2006 roku do dnia 16.10.2006 roku, od dnia 16.10.2006 roku do dnia 24.01.2007 roku i od dnia 19.01.2009 roku do chwili obecnej (według obliczenia kary do dnia 12.10.2020 roku).

Przy wymiarze kary Sąd po stronie okoliczności obciążających wziął pod uwagę uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za umyślne przestępstwa podobne. Podkreślić należy, że oskarżony już w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności dopuścił się występów tego samego rodzaju, jako że był również karany za czyny z art. 226 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 19.10.2010 roku sygn. akt II K 1580/09 na karę łączną 3 miesięcy pozbawienia wolności, co wskazuje, że jest on sprawcą zdemoralizowanym, a prognoza kryminologiczna co do jego zachowania w przyszłości jest zdecydowanie negatywna.

Wobec powyższego Sąd uznał, że jedynie orzeczenie kary pozbawienia wolności będzie współmierne do stopnia zawinienia sprawcy i społecznej szkodliwości czynów i uświadomi oskarżonemu, że przestępstwo nie popłaca, a tym samym wpłynie na zmianę jego postawy, w tym jego zachowania wobec funkcjonariuszy Służby Więziennej w trakcie odbywania pozostałej części kary pozbawienia wolności.

Po stronie okoliczności łagodzących Sąd uwzględnił ustalenia poczynione przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy opinię swą wydali w oparciu o wyniki obserwacji sądowo - psychiatrycznej, na którą Sąd skierował oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego. Z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii wynika, że oskarżony T. N. nie jest chory psychicznie obecnie i nie był chory psychicznie w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów, nie jest też upośledzony umysłowo. U oskarżonego biegli rozpoznali natomiast zaburzenia osobowości o typie osobowości dyssocjalnej, z cechami paranoicznymi oraz zespół uzależnienia od substancji psychoaktywnych. Zaburzenia osobowości rozpoznane u oskarżonego charakteryzują się występowaniem między innymi bardzo niskiej tolerancji frustracji i niskiego progu wyzwalana agresji w tym zachowań gwałtownych, niezdolności do wykorzystywania doświadczeń, w szczególności doświadczanych kar, nieliczeniem się z uczuciami innych osób, jak również podwyższonej podejrzliwości, skłonności do zniekształconego postrzegania rzeczywistości poprzez nadinterpretację obojętnych zachowań innych jako wrogich, nieprzyjaznych (ksoobność), natarczywym domaganiem się własnych praw, oraz skłonnością do obwiniania innych za swoje zachowanie i niepowodzenia. Powyższe cechy osobowości oskarżonego sprzyjają (zwłaszcza w sytuacjach konfliktowych, subiektywnie trudnych) dekompensacjom emocjonalnym z zaburzoną oceną sytuacji i kontrolą własnego postępowania. W ocenie biegłych do takiej dekompensacji na podłożu zaburzonej osobowości doszło w okresie objętym zarzutami i z tego powodu oskarżony tempore criminis miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 kk.

Z uwagi na powyższe wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności Sąd orzekł w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Z uwagi na zbieżność czasową i łączność przedmiotową – podmiotową między obu czynami, przy orzekaniu kary łącznej Sąd zastosował zasadę częściowej absorpcji.

Sytuacja materialna oskarżonego uzasadnia zwolnienie go od kosztów sądowych w oparciu o art. 624 § 1 kpk